

Cohesió i xocolata del lloro

Alemanya, en plena cursa cap a les eleccions previstes per d'aquí a dotze mesos, els sondejos d'opinió continuen essent tossuts. L'últim, publicat dijous passat, insisteix a mostrar que només 2 de cada 10 alemanys són favorables a l'euro.

Les estadístiques també són tossudes. L'atur continua encallat a un nivell alarmant; la inflació va cap amunt; i els dogmàtics criteris de Maastricht no quadren ni en pintura.

Amb aquest panorama d'escepticisme i males notícies macroeconòmiques, el govern alemany sembla haver escollit la via del victimisme europeu per justificar-se davant dels seus electors. Alemanya seria així la víctima de la seva reconeguda vocació europeïsta, que l'hauria portat els últims anys a gairebé arruïnar-se a base d'aportar molts diners a la Unió i no rebre ni un pfening a canvi.

Per especificar aquest victimisme, els ministres d'Economia i d'Afers Estrangers alemanys, en les últimes reunions que s'han fet a Brussel·les, han apostat decididament per l'estil Margaret Thatcher: cop de sabata a la taula al crit de "vull que em tornin els diners".

Per a no pagar tants diners. Alemanya encapçala una ofensiva dels països del nord d'Europa per retirar als països del sud els Fons de Cohesió. Són els diners (força diners per a un país pobre: la xocolata del lloro per al ric pressupost comunitari) que els països del sud, encapçalats per l'Espanya de Felipe González, van aconseguir el 1992 a canvi dels sacrificis que els demanaven per accedir a la moneda única. I ara que el sud arriba a l'euro, Alemanya diu que els diners dels Fons ja no faran falta (perquè a més faran falta per ajudar en el futur els països de l'est).

Però més enllà de la interpretació jurídica que es doni al que es va pactar en la creació dels Fons de Cohesió, el nucli de la qüestió és que, amb les seves "impressionants" matemàtiques de "contribuent net", Alemanya oblida (o amaga) els també impressionants (però no tan perceptibles) beneficis globals de la seva integració a Europa.

S'oblida, per exemple, que la veritable despesa comunitària (la meitat de tot el pressupost) són les subvencions

agrícoles: Alemanya paga molts diners, és cert, però no es queixa perquè el totpoderós lobby agrícola de Baviera hi treu sucosos avantatges.

S'oblida (i la delegació espanyola a Brussel·les s'encarrega de fer-ho saber) els sucosos beneficis que les empreses alemanyes poden treure indirectament dels Fons de Cohesió: el nou aeroport d'Atenes es fa amb diners dels Fons, però qui té adjudicada la construcció és una empresa alemanya. S'obliden també les impressionants matemàtiques del negoci exportador alemany, clarament ex-

cedentari en tot Europa, i sobretot en el sud. Si s'ha pogut fer negoci exportant, no ha estat només per la inqüestionable qualitat dels productes alemanys, sinó també perquè Europa, i sobretot la del sud a partir del 1986, va renunciar a les traves duaneres (els aranzels) que protegien les seves fràgils economies. I va renunciar després a l'últim mecanisme que quedava per protegir els productes propis: la moneda.

A canvi dels sacrificis del mercat únic, primer, i la moneda única després, el nord va prometre, i va posar en marxa, milionaris ajuts al desenvolupament del sud: els Fons Estructurals i els Fons de Cohesió. Des del 1991 (quan Felipe González batallava a Maastricht pel concepte de cohesió), Alemanya ha multipli-

cat per quatre el seu voluminós superàvit comercial en tot el món.

Alemanya també té cura de no parlar d'un petit detall: un dels principals beneficiaris dels Fons Estructurals (el verdader fons d'ajut al desenvolupament, molt més dotats econòmicament que els de Cohesió) és precisament Alemanya... de l'est.

La batalla nord-sud promet endurir-se els pròxims anys. Són coses inevitables (com molt bé saben ara els mateixos dirigents del PP que acusaren González de "pidolaire" amb els Fons de Cohesió). És una cosa que havia d'arribar algun dia, des del moment en què es van signar uns tractats que són per tota la vida a canvi d'ajuts que s'han de negociar any rere any. Això, comptant que pot arribar un any en què es digui que s'han acabat els diners, mentre el Tractat continua vigent amb totes les implicacions... ■

ALBERT CLOSAS

"I ara que el sud arriba a l'euro, Alemanya diu que els diners dels Fons ja no faran falta (perquè a més faran falta per ajudar en el futur els països de l'est)."